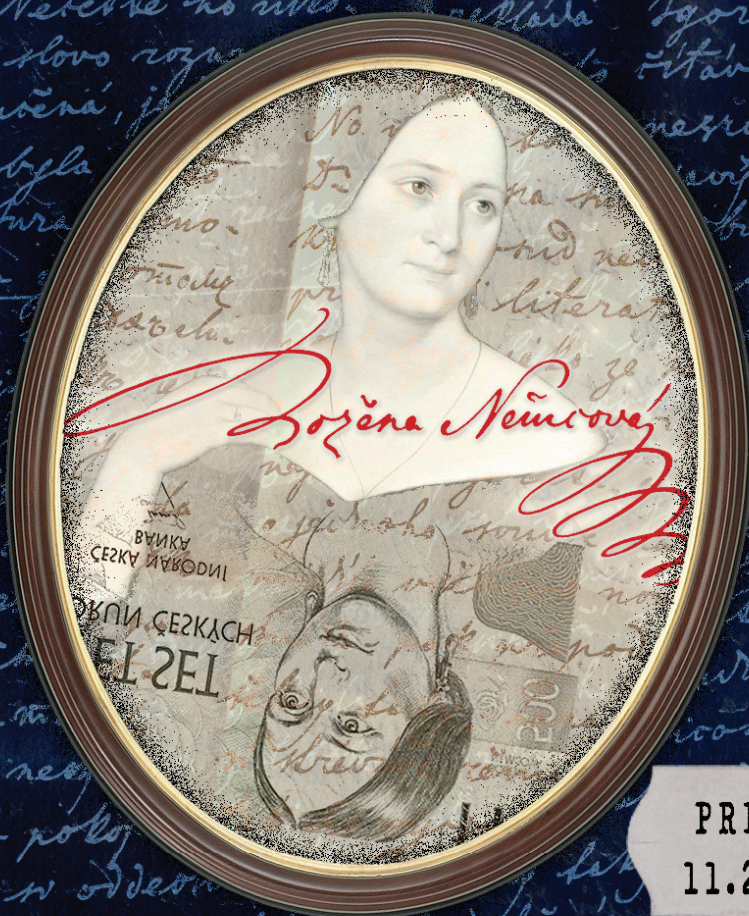

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Vršovické divadlo MANA uvádí

PREMIÉRA
11.2. 19.00

aneb Není na světě člověk ten...

O nejlepší české autorce, o jejím životě, láskách i tvorbě. O době, ve které žila, o jejích snech. Kaleidoskop životních mihnutí. Zastavení se každého z nás - vždyť co nás nejvíce přesahuje, co nás spojuje?

Láska! Proto Němcové není nikdy dost!

Hrají: Radka Tesárková, Josef Hervert, Ljuba Benešová
Scénář a režie: Eva Miláčková Světla, zvuk: Vojtěch Kopta

www.vrsovickedivadlo.cz

Mám ve zvyku, když si přečtu nebo slyším nějakou, pro mne pěknou myšlenku, dělám si o ní poznámku. Někdy se mi pak určitá událost spojí s některou z po-

znamenaných myšlenek, a je z toho krásná vzpomínka. O jedné takové bych vám teď chtěla napsat.

Před několika lety jsme se ještě nescházeli pravidelně každou neděli po bohoslužbách, ale pořádali jsme tato setkání jednou měsíčně u někoho v bytě. Jednou v létě jsme se usnesli sejít se v přírodě, a vyjeli jsme odpoledne na koupaliště Lhota. Občerstvení jsme vzali s sebou a to pozdní odpoledne a časný večer, kdy koupaliště už bylo docela prázdné, jsme debatovali o významu přijetí křtu, ale samozřejmě jsme vnímali i přírodu kolem sebe. Vodu, stromy okolo rybníka a pak vyšel veliký měsíc...

No romantika, která ale zesilovala prožitky z tématu o němž jsme hovořili.

Bylo to krásné setkání a mně se ten prožitrek spojil při nedávném rozhovoru s bratrem Nováčkem, s jednou z poznamenaných myšlenek a příhod:

*Mniši sedí pod stromem.
Pojídají kozí sýr a pijí víno.
Rozjímají o blaženosti.
Chuť vína a sýra
vzdálenost k nebi měří.
Vzduch voní nadějí
a tak krásně se mu věří...*

Do ráje sice nevede most, ale cesta je otevřená a křídel stále dost.

Je to jeden z mnoha důkazů, že Bůh je stále s námi a hovoří k nám. Stačí mu naslouchat.

Milada Janatová

Milí přátelé, obávám se, že se z toho stává tradice, ale opět dopisuji druhý sloupek, který předřečník, v tomto případě sestra Milada, skromně nechal

prázdný. Mám vás všechny rád, vážím si odvahy i ochoty každého, kdo v sobě nachází odvalu i tvůrčí přetlak a dělíte se s námi o své dojmy a prožitky z víry. Jsou to pokaždé moudrá i líbivá slova, jenom vás prosím: nešetřete s nimi! Vždyť toho každý máte tolik co říct, proto se nebojte vstupovat - nejenom do druhých mil, ale i do druhých sloupců, podělte se s námi ještě víc o to, co prožíváte, jaké máte zkušenosti na své jedinečné cestě s Pánem. Slyšel jsem v tomto týdnu postesknutí, že málo jeden druhému nasloucháme, málo se svěřujeme, málo o sobě víme, že v rodině církve by měly panovat otevřenější i bližší vztahy, větší zájem jeden o druhého. Je to na každém z nás, do jaké míry se otevíráme a jsme otevření naslouchat jeden druhému. Nedá se to nařídit, v tom jsme příliš silné individuality včetně těch, kteří po takovém dialogu volají. Určitě se však dá trpělivě i s pokorou pracovat na nás samotných, abychom se učili vystupovat z vlastních svázaností směrem k tomu, který je nám nablízku. Když tak budeme činit z pozice ne toho, který má pokaždé a za všech okolností pravdu, nýbrž jako ten, který potřebuje, aby se ho Pravda dotkla, určitě se nám to z Boží milosti podaří.

Přeju nám všem církev jako rodinu milovaných i milujících se Božích dětí.

Upřímně váš farář

David Frýdl

ZAČÁTEK DOBY POSTNÍ

Každý rok o Velikonocích oslavujeme, že Kristus přešel ze smrti do života a tím nás vykoupil z otroctví hříchu a z moci zla. Postní doba je časem obnovy našeho života účastí na velikonočním tajemství Ježíšovy oběti a vzkříšení, na němž se podílíme skrze svátostný život církve. Postní doba slouží i k přípravě a vyučování před přijetím svátosti křtu. Tento Bohem darovaný čas začínáme uznáním, že všichni musíme činit pokání a spoléhat na milosrdenství a odpuštění, vyhlášené v evangeliu Pána Ježíše Krista. Proto vás vybízím k sebezpytování, kajičnosti, modlitbě, zpovědi, zdrženlivosti, dobročinnosti, sebezapření, pozornému naslouchání Božímu slovu a zbožnému přijímání svátosti večere Páně. Kéž nás Duch svatý provede čtyřiceti dny postu až k velikonočním svátkům!

Lukáš Bujna

NEDĚLE V ÚNORU

IV. neděle po Zjevení 1. února
Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka. (Žalm 113,5–7)
První čtení: Deuteronomium 18,15–20
Druhé čtení: 1. Korintským 8,1b–13
Evangelium: Marek 1,21–28

Uvedení Páně do chrámu 2. února
O čem jsme slyšeli, to jsme uviděli ve městě Hospodina zástupů, ve městě našeho Boha. (Žalm 48,9)
První čtení: Malachiáš 3,1–4
Druhé čtení: Židům 2,14–18
Evangelium: Lukáš 2,22–40

V. neděle po Zjevení 8. února
Pojďte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy. (Žalm 95,1)
První čtení: Izajáš 40,21–31
Druhé čtení: 1. Korintským 9,16–23
Evangelium: Marek 1,29–39

Poslední neděle po Zjevení
– PROMĚNĚNÍ PÁNĚ 15. února
Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po tvých stezkách. Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása. (Žalm 25,4–5)

První čtení: 2. Královská 2,1–12
Druhé čtení: 2. Korintským 4,2–6
Evangelium: Marek,9,2–9

Popeleční středa 18. února
Obřad znamení popela je variantou s ohledem na liturgický život obce. Následuje po kázání.
Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade mnou, k tobě se utíkám moje duše. (Žalm 57,2)
První čtení: Izajáš 58,1–12
Druhé čtení: 2. Korintským 5,20b–6,2
Evangelium: Jan 8,1–11

I. neděle postní (INVOCAVIT)
22. února
Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti. (Žalm 91,15–16)
První čtení: Genesis 9,8–17
Druhé čtení: 1. Petrův 3,18–22
Evangelium: Marek 1,9–15

Dt 18, 15-20

1K 8, 1b-13

ev. Mk 1, 21-28

JSEM CHARLIE?

Přicházím na tramvajovou zastávku a místo obligátní reklamy na cokoli vidím nápis Je suis Charlie – Já jsem Charlie. Autor výpovědi podepsán není, jenom černá plocha s bílým nápisem. Kdo je Charliem se z reklamní plochy nedovím. Je Charlie anonym, když nesignuje své výtvořky? Nebo se za Charlieho někdo vydává? Anonymním je pro mě v tomto případě zadavatel mediální kampaně na Charlieho. Další Charlieho stopu jsem spatřil na dveřích porodního sálu nad rámem 11. ledna, kam jsme přišli s manželkou před třemi týdny v její těžké hodině. Vedle nápisu „Přijem na porodní sál“ kdosi vylepil „Je suis Charlie.“ I tady zjevně Charlie byl, je a bude – Charlie narozený i ten, který se teprve narodí. Všichni jsme Charlie, já, ty i to malé, které přišlo na svět, jeden Charlie vedle druhého. Jenomže Charlie, který se takto ze dne na den narodil na tramvajových zastávkách, na náměstích, v porodnicích, na sociálních sítích a já nevím kde všude po celém světě, chtělo by se mi říct: v srdcích milionů lidí sledujících zprávy v přímém přenosu, ale zdá se mi to příliš patetické, je ve skutečnosti jenom mediální fikce. Zdání něčeho, co má k pravé skutečnosti hodně daleko. Toho opravdového Charlieho znal málokdo, málokdo ho viděl a věděl o něm před osudným 7. lednem 2015. Dokonce ani mnozí Charlieho sousedé, kteří v Paříži bydleli vedle něj nevěděli, jakého nájemníka mají

ve své ulici. Charlie pracoval v utajení, ale zas ne tak velkém, aby ho jeho suroví vrazi nevystopovali. Charlie maloval sprosté obrázky, ty já nemaluju, protože neumím kreslit, a i kdybych uměl, asi by mi to nešlo přes tužku, mám totiž, stejně jako Tomáš Halík, rád humor laskavý a osvobozující, a ten Charlie rozhodně nepěstoval. Nezvedám však obočí nad tím, kdo oblibuje jiné šálky kávy, nežli je ten můj, pokud je ovšem tím šálkem kávy nikoliv střelba z automatických zbraní na neozbrojený živý cíl, ale humor, tedy určitá lehkost a ironie vyvažující tíhu našeho bytí. Smysl pro humor je pro mě šestým smyslem, který nám Pán Bůh přidal k těm pěti předchozím. Jestliže ho nemáme, nejsme ho schopni, nepěstujeme ho, nebažíme po něm, jsme ochuzeni o jeden z důležitých aspektů, jak vnímat sami sebe i svět okolo nás. Dá se bez toho žít, stejně jako se dá žít bez sluchu, zraku nebo chuti. Když nám ale jedno chybí, jsme chudší oproti těm, kdo toto mají, a umějí se zasmát – na prvním místě sami sobě. Je příznačné, že každá totalita, politická i náboženská, každá manipulace s člověkem považuje humor v jakékoliv podobě za nepřítele číslo jedna. Přemýšlím o mně a o Charliem, jsem i já Charlie? Shledávám, že jsem i nejsem! Jsem ve smyslu toho, že jsem solidární s těmi, kteří zemřeli rukou úkladných vrahů, přičemž vrahům bylo jedno kdo jste a čím jste, zdali křesťanem,

muslimem, nevěřícím, jediným kritériem jim bylo rozlišení na MY a ONI: MY samospravedliví a ONI určeni k likvidaci. Jsem Charliem ve smyslu známého Voltairova výroku, ač se mi Voltaire jinak z hloubi duše protiví: „Nesouhlasím s vámi, ale budu hájit vaše právo, hlásat vaše názory.“ A nejsem Charlie, protože tak ne pokaždé činím. Dále nejsem Charlie proto, že sám ve své víře rozlišuji mezi posvátným a profánním a vím, jak mě zraňuje, když někdo moje posvátné snižuje. Na to po staletí platí jednoduché pravidlo, které se ostatně dostalo i do Bible: „Co sám nerad, nečin druhým...“ Nejsem Charlie i proto, že si myslím, že je hloupost, aby pro legraci za pár franků lidem, kterým nic svaté není, byly v muslimských zemích vypalovány kostely s lidmi uvnitř, a jsem Charlie proto, že jsem solidární s upalovanými, nikoliv s upalujícími.

Apoštol Pavel před dávnými staletími psal rozhádaným křesťanům do Korintu dopisy, ve kterých se snažil jejich spory rozsoudit, správně pojmenovat a nakonec i usmířit. Jestli se mu to povedlo dnes už docela přesně nevíme. Z dopisů se dochovaly jenom fragmenty, které se ale nám křesťanům budoucích věků staly textem, za kterým rozpoznáváme Boží autoritu. Pavel býval ve svých formulacích přímočarý, pregnantní, jen si to poslechněme: „Poznání vede k domýšlivosti, kdežto láska buduje. Jestliže si někdo myslí, že už něco plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. Kdo však miluje Boha, je od něho poznán...“ Kolik slov na téma poznání Boha a jak

málo skutků, ve kterých nás pozná Bůh... Pavel hovoří o svobodě člověka, která však není bezbřehá, má svoje limity. Svoboda je vymezena láskou, svoje hranice má v lásce. Když mám někoho rád, něco dělám, nebo naopak nedělám PROTO, že ho mám rád. Platí to jak v rovině osobní, tak společenské. Vrahem se člověk stává pokaždé z nedostatku lásky. Vrah zabíjí, protože poznal málo lásky, často od dětství žádnou neměl, od příběhu dvou bratrů Kaina a Ábela je to stejné dodnes. Apoštol ty silné ve víře, kterým nečinilo problém posilnit se v pohanském chrámu masem obětovaným modlám nabádá, aby tak nedělali s ohledem na ty, kteří by jejich jednáním mohli být znejistěni: „Dejte si pozor, aby se vaše svoboda, nestala kamenem úrazu pro slabé.“ Vždyť i pro ty slabé se Kristus obětoval, stejně jako pro momentálně silné. A kdo je teď silný, záhy může být slabým. Jeden ze zavražděných tvůrců Charlieho říkal, že karikaturista nesmí z principu ničemu a nikomu věřit. Principiálně tedy nemohu být karikaturistou, ne proto, že neumím malovat, ale proto, že věřím v NĚCO a v NĚKOHU. Co se mi však snadno může přihodit je, že bez lásky se já sám stanu karikaturou – toho, jakého mě chce mít Bůh.

Amen

Kázání 1. února 2015 v Husově sboru ve Vršovcích o IV. neděli po Zjevení Páně

PROGRAM NA ÚNOR

1.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
8.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
11.2.	středa	19 hod.	Božena Němcová, aneb Není na světě člověk ten... Dramaticko-poetické pásmo o největší české spisovatelce	divadlo MANA
15.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
21.1.	sobota	18 hod.	...kde i smrt je čistá Literární kompozice – interview Stanislava Kubína na motivy z děl A. de Saint Exupéryho a Pierra Chevryéryho	divadlo MANA
22.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
27.1.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie

Od neděle 11. ledna se konají bohoslužby v horní místnosti. Pravidelná posezení u kávy a čaje po bohoslužbách zůstávají beze změn a konají se v sákristii. Žádáme návštěvníky bohoslužeb, aby vzhledem k prostorovému omezení v horní místnosti zaujali svá místa na bohoslužbě včas před jejím začátkem.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA
produkce: Lenka Němečková, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
divadlo@vrsovickedivadlo.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

PROČ NEJSEM CHARLIE

Vraždy ve Francii mne hluboko zasáhly a nutí k promýšlení mnoha věcí, o nichž by – až pomine vlna emocí – měla být vedena vážná debata.

Hluboce se solidarizují se všemi, kdo odsuzují jakékoliv projevy násilí a nesnášenlivosti, vraždy jsou neospravedlnitelné. Před chobotnicí „Islámského státu“ a jejími chapadly v podobě teroristických bojůvek nelze ustupovat.

Vážím si však těch, kdo i v nynější emocionálně vypjaté situaci dokáží s chladnou hlavou rozlišovat mezi islámem a mezi extremisty, zneužívajícími symboly a rétoriku islámu, a kdo se umí jasně vymezit jak vůči terorismu, tak vůči nepřiměřeným reakcím na terorismus v podobě šíření nenávisti vůči muslimům a pogromistických nálad vůči menšinám a imigrantům, kteří s terorismem nemají nic společného. Je třeba říci „ne“ jak terorismu, tak populistům, kteří ze strachu z islámu chtějí získávat politické body.

Co mne však uvádí do rozpaků, je snaha oslavovat nešťastné oběti z řad redakce satirického časopisu jako hrdiny a symboly naší kultury. Pokud prezident Hollande nazývá redaktory Charlie Hebdo „našimi hrdiny“, ukazuje se tím mělkost a prázdnota nejen tohoto politika, ale také politické kultury, kterou reprezentuje.

Když jsem viděl „karikatury“ časopisu Charlie Hebdo, silně připomínající znevažující obrázky Židů v antisemitském tisku, vnímal jsem je nejen jako urážku posvátných symbolů tu islámu, tu křesťanství, nýbrž také jako porušení zásadní hodnoty naší kultury, kterou je úcta k druhým – hodnoty, která není nižší než svoboda tisku.

Přes všechny sympatie k obětem a jejich blízkým bych si osobně nikdy nepřipnul odznáček Já jsem Charlie; hlásím se totiž k jiné tváři naší kultury, k té, která jistě zná laskavý osvobozující humor a ironii, polemiku vůči fanatismu a fundamentalismu, avšak odmítá vulgární projevy neúcty a nezodpovědné přilévání oleje do ohně nenávisti mezi lidmi a kulturami. Ještě jednou: naprosto nesouhlasím s násilím a ničím nechci zlehčovat a omlouvat vinu vrahů, ta je neospravedlnitelná.

Možná patří k svobodné kultuře i prostor pro dekadenci, nevkus a laciné provokace; ale hájíme-li svobodu kultury proti násilí a nenávisti, asi bychom se měli vyvarovat druhého extrému, totiž toho, abychom oslavovali dekadenci a cynismus jako symbol naší kultury a naší svobody: k svobodě patří zodpovědnost.

Je zdravé, je-li lidská stránka náboženství předmětem humoru, a humor jistě může být legitimní zbraní proti nelidské podobě náboženství, která ve jménu posvátného vraždí; ale pokud by náboženstvím budoucnosti měl být všepohlcující průmysl zábavy a stav, v němž nikomu není nic svaté, pokládám za svou povinnost varovat také před tímto cynickým trendem naší západní kultury.

Ještě osobní douška: přátelé, s nimiž o těchto věcech diskutuji, se obávali, abych tímto stanoviskem nechtě nesouzněl s hlasy fašizující pravice, která mne po léta napadá stejným slovníkem a vehemencí jako stalinisté z Haló novin. Důvěřuji v inteligenci čtenářů:

příznivci Putina a Le Pena kritizují Západ a jeho kulturu svobody proto, že ji nechápou a nenávidí; já proto, že ji miluji a cítím za ni spoluodpovědnost.

Tomáš Halík

SVATÝ SMÍCH

Uvádí vás – podobně jako Tomáše Halíka – oslava mrtvých členů redakce Charlie Hebdo coby hrdinů a symbolů naší kultury do rozpaků?

S kolegou Tomášem Halíkem většinou souhlasím, v tomto případě nikoliv. Mrtví členové redakce Charlie Hebdo jsou hrdinové a představují symboly naší kultury. Naše kultura je založena na svobodě vyznání, smýšlení a projevu. A bojovalo se za to dlouho a nesnadno.

Charlie Hebdo působí ve Francii – v té zemi, kde se mohlo ještě v půli 18. století popravovat za rouhání. Voltaire tehdy rozvinul několik publicistických kampaní na obranu lidí, souzených za rouhání náboženským symbolům, ale neuspěl. Popravili je. Poučení z Voltairových časů, i z časů pronásledování křesťanů bolševickými režimy, i ze všech ostatních případů, kdy se světonázor opírá o politickou moc a o organizované násilí, je hořké, ale jasné: V náboženství nesmí být žádného donucení. Což ostatně najdeme i v Koránu... Že se to ve většinově muslimských zemích často v praxi neuplatňuje (viz případy lidí souzených za konverzi od islámu ke křesťanství), je věc jiná, smutná. K žádnému zlepšení ovšem nedojdeme tím, že budeme ustupovat od našich principů.

Je Halíkovo přirovnání karikatur z Charlie Hebdo ke karikaturám Židů v antisemitském tisku na místě?

Ne. To je zcela nepřiměřené. Antisemitský tisk měl jeden konkrétní cíl. Označoval Židy za viníky utrpení světa. Charlie Hebdo si ale nedělá legraci jen z muslimů a netvrdí ani nenaznačuje, že „za všechno můžou machometáni“.

Charlie Hebdo si dělá legraci ze všech náboženství, pokud se jejich příslušníci chovají hovadsky, násilně a farizejsky. A také ze všech politiků, pokud si to za konkrétní výroky a činy zaslouží.

Je podle vás respekt k práci Charlie Hebdo jen otázkou vkusu, nebo především otázkou respektu ke svobodě projevu?

Profesoři Václav Černý nebo Jan Patočka se zastávali Plastiků, i když jim byla jejich hudba i jejich životní styl zcela cizí. A ze zmiňovaného Voltaira se cituje onen výrok: „Nesouhlasím s vámi, ale budu hájit vaše právo, hlásat vaše názory.“ Jednou jsem ten výrok našel zarámovaný na stěně v jedné kebabérii...

Objevují se názory, že bychom měli – přinejmenším s ohledem na to, co se stalo – přece jen karikatury Charlie Hebdo odsoudit s tím, že se jedná o přilévání oleje do ohně nenávisti mezi odlišnými kulturami. Souhlasíte?

Už sama úvaha, že bychom měli odsoudit karikatury, je přece obłudná!

Kde vidíte vy osobně hranici svobodného projevu? Co je pro vás nepřijatelný druh humoru a zesměšnění – specificky, hovoříme-li o náboženství?

Myslím, že smích na adresu mocností tohoto světa, ať církevních či světských, je svatý smích. Je to smích, který strhává z piedestalu všechny modly, ověšené posvátnými tituly a nutící člověka: Budeš se nám klanět! Různí lidé vyčetli z evangelia různé věci, já vyčetl toto: Bohu samému budeš se klanět. (Matouš 4, 10). To říká Ježíš ďáblovi, když ten mu na poušti slibuje hory doly, jen když se mu pokloní. Boha nelze zesměšnit, ten se může leda smát pokusům o své zesměšnění. Co by to bylo za Boha, kdyby ho bylo možné zesměšnit! Ale s lidmi je to jinak. Všechny instituce a všichni lidé pověřeni tituly a funkcemi mají tendenci proměňovat se v modly. Svatý smích a svatá neposlušnost mají výsostnou náboženskou funkci. Tak jako provedly Pussy Riot v moskevském chrámu „punkovou modlitbu“ coby protest proti zrušné alianci oficiální církve s Putinovým režimem, směje se i Charlie Hebdo. Drsně a bezohledně. Jinak to totiž nejde. Putinovi, stejně jako teroristům pokřikujícím „Alláhu akbar“, je třeba se smát do obličeje. Když se přestaneme smát, začneme se bát.

Rozhovor s Martinem C. Putnou

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA

25. ledna v 18 hod. se sešli příslušníci katolíků, husitů a evangelíků z Vršovic ke společné bohoslužbě. Tentokrát se konala v kostele Československé církve husitské na Moskevské ul. Sešlo se nás hodně, kolem 50 účastníků.

My, kteří jsme měli bohoslužby u husitů v mezidobí - odstěhování se z prostor v Černomořské a čekání na rekonstrukci suterénu v Tulské – si pamatujeme, že kostel působil studeně, tmavě a prázdně. Lituje, kteří jste nepřišli, protože prostor kostela je dnes zcela jiný: přátelský, teplý a světlý. A to mluvím jen o kostele. Lid Páně, který se tam sešel, byl v nádherné jednotě. Ne takové, kdy si všichni myslí všechno stejně, ale v jednotě, která ví, že patříme k sobě a můžeme jedněmi ústy Boha chválit a volat k němu. V jednotě, která přijímá druhého, i když mu třeba nerozumí. Vždyť nyní poznáváme jen částečně. Naše víra a naděje se může v něčem lišit, ale i když zůstává „víra, naděje a láska, největší z té trojice je láska.

Vztahy mezi evangelíky a katolíky mají svoji historii v tom, že se někteří katolíci objevovali na evangelických bohoslužbách a proto je dobře známe. K husitům nás váže vděčnost, že nám poskytli útulek po ukončení nájemní smlouvy v našich dřívějších prostorách. Můžeme se těšit, že se s nimi seznámíme osobně.

Nesmím zapomenout na ty, kteří celou bohoslužbu připravili a vedli, na naše duchovní pastýře: otce Stanislava Góru, Davida Frýdla, Helenu Zezulkovou a Matěje Opočenského. Patří jim dík. Z jejich přátelských vztahů mám velkou radost. Poděkování patří i těm, kteří připravili a podávali pohoštění v krásném prostředí předsálí divadla Mana.

Věra Adamcová

VZPOMÍNKY NA VRŠOVICKÉ DIVADLO I.

PŘED VELKÝM ROZHODNUTÍM

Žádná nová sezóna u divadla se nikdy neobešla bez osobních změn, a u nás také ne. Vrátili se opět manželé Hradilovi, kteří ještě před ukončením minulé sezóny odešli. Angažoval jsem sympatickou naivku M. Kluchovou; dále spisovatele F. Cimlera se ženou jako režiséra a nového charakterního milovníka J. Jarkovského, velmi mužný a pěkný zjev a režiséra M. Bittla. A ještě jedna zbloudilá ovečka se vrátila – R. Všeličová. Znamenalo to opět rozšíření souboru.

Svou činnost jsme zahajovali tentokrát v Semilech. Odtamtud jsme cestovali do blízkého Železného Brodu, a pak již do našich známých stací. V květnu 1930 jsme byli v Čáslavi a v červnu a červenci v Poděbradech, kde nás opustili F. Sec, M. Pospíšilová a manželé Cimlerovi.

Návštěvy jsme měli po celou sezónu tak dobré, že nám mnozí ředitelé až záviděli. – Neměli proč! Nic člověk nedostane zadarmo, všechno si musí zasloužit, to je má neotřesitelná životní zkušenost. Přinášel jsem dobrý repertoár se skvělými díly světové dramatické tvorby a nespokojoval jsem se jen mechanickým provedením. Snažil jsem se oživit obsah i formu všemi prostředky jevištní práce.

Vzpomínám na příklad na představení Shakespearovy tragédie „Romeo a Julie“, které tenkrát režíroval F. Cimler. Jestliže J. Kvapil hledal před čtyřiceti lety Romea dvacetiletého ve mně, našel jsem já pro své představení v Mladé Boleslavi Romea v osmnáctiletém F. Kostkovi a Julii v sedmnáctileté M. Kluchové. Věk představitelů by byl výtečně souhlasil a vyhovoval, ne tak ještě schopnosti obou mladičkových umělců. Není divu. Bohatství a hloubka citu těchto tragických postav nemohla být zcela zvládnuta jen živelným, ještě nekultivovaným talentem. Ale byly to svěží výkony – a stály za pokus; práce to ovšem byla perná.

Ve svém soukromém životě jsme si dovolili malý luxus. Až dosud jsme neměli stálého bydliště, ač jsme po svém domově přirozeně toužili. Až tu Dolfička po příjezdu do Poděbrad šťastně najala pokojík s kuchyní a hezkou předsíní, kterou jsme si upravili jako kancelář. Jakž takž jsme se zařídili a byli jsme spokojeni, že jsme ve svém. Bylo nám to nové, vždyť celých dvacet roků jsme vozili svůj domov jen v bednách! Dolfička byla spokojena. Bylo to vidět i na její práci v divadle. Na ni se herci se vším obraceli, jí sdělovali své těžkosti a Dolfička radila a pomáhala, jak nejlépe dovedla, a dovedla to skutečně dobře. Nezatěžovala mě maličkostmi a vyřizovala k všeobecné spokojenosti i věci, které já sám někdy pokazil.

Na sezónu měl jsem již všechno připraveno, soubor sestavený, štace vyjednány, nové hry rozepsány, režiséři měli již rozdělené úkoly, aby si mohli v klidu přes prázdniny připravit režijní poznámky, a tak jsme v poměrném pohodlí užívali krásných letních dnů na plovárně „Ostende“ v Poděbradech. Ale osud si patrně řekl, že by to bylo pro nás příliš mnoho blaha najednou a zakročil tak, že se mi z toho až zamotala hlava.

Objevil se v podobě „Jiráskova divadla“ ve Vršovicích. Jeho majitelkou byla českoslo-

VZPOMÍNKY NA VRŠOVICKÉ DIVADLO I.

venská církev a divadlo bylo v té době bez nájemce, ježto dosavadní provozovatel Karel Želenský na další činnost v Jiráskově divadle nereflektoval. Věděl asi dobře, proč. Československá církev měla zájem na tom, aby v budově, kde je nahoře modlitebna a pod ní v suterénu divadelní sál, bylo provozováno divadlo vskutku důstojné. Vedení Karla Želenského jim v tom směru plně vyhovovalo. Ale teď se musili vedoucí československé církve ohlédnout po jiném nájemci a patrně po získaných informacích – obrátili se na mne. Krátce, nabídli mi pronájem Jiráskova divadla.

Byla to hotová bomba do naší letní idyly na plovárně. Nejprve jsme dali hlavy dohromady jen s Dolfičkou. Mnoho důvodů mluvilo pro, ale nikterak jsme si nezatajovali i důvody, které mluvily proti. A tyto byly nezřídka velmi silné. Vzpomínal jsem na krásný náš venkov, vzpomínal jsem na všechna ta utěšená města, kde jsme působili, osvěžoval jsem si všechna ta vřelá přijetí v nich a zájem a nadšení našich návštěvníků a uvědomoval jsem si, co houževnaté práce mne to stálo!

Věděl jsem, že jakmile těmto městům jednou odřeknu, že je možná ztratím navždy. Ale na druhé straně: kdo by netoužil usadit se s vlastním souborem v intimním divadélku v živém, zalidněném pražském předměstí, odkud je člověk za pár minut ve středu Prahy; kdo by netoužil ukázat Praze, že také dovede dělat dobré divadlo?

A hlavně, koho by nelákala sama naše krásná, drahá, milovaná Praha? Věřte, že její kouzlo dovede ocenit snad jen ten, kdo je svým povoláním vázán mimo ni a kdo ji obdivuje jen při svých občasných návštěvách.

Věděli jsme, že by bylo mnoho v sázce. Předně moje dobré umělecké jméno a pak zde byla v případě neúspěchu i otázka finanční, kterou nebylo možno pouštět z mysli.

Podle informací bylo nutno složit nájemné za divadlo předem až do Nového roku a rovněž tak i za byt, který byl v zadním traktu budovy. Již tyto položky znamenaly, že na ně padne téměř polovina našich úspor. To všechno muselo být ovšem zrale uváženo. Zabýval jsem se také pátráním, proč vlastně ředitel Karel Želenský, vynikající český herec, dlouholetý člen Národního divadla, který přece měl v Praze tolik známostí a v jehož umělecké vedení se pevně věřilo, toto divadlo opouští. Neukvapenost a rozvaha byla, bohudík, vždycky mojí silnou stránkou. Kéž by se byla tato má příslovečná opatrnost osvědčila i v tomto případě!

Prohlédli jsme si napřed velmi důkladně celé Vršovice a Strašnice a dostalo se mi dokonce ujištění, že do Hostivaře bude ještě týž rok prodloužena elektrická tramvaj. (Byl bych na to čekal ještě plných třidvacet let, do r. 1954.) Oblast, kterou jsme s Dolfičkou a ještě s několika herci prošli, zdála se nám dost veliká, aby udržela malé Jiráskovo divadlo. Neskočil jsem tedy do toho jen tak rovnýma nohama. Rozhlížel jsem se velmi pečlivě a uvážlivě kolem sebe. Ale patrně to nedostačovalo, měl jsem se rozhlížet ještě trochu déle a i dál jsem měl pohlédnout než jsou Vršovice a blíže než Strašnice a Hostivař.

Josef Burda, Aby se nezapomnělo, Praha 1958

RADA STARŠÍCH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 22. 12. 2014

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně č. 171 a modlitbami členů RS. Bratr farář přednesl předběžnou uzávěrku hospodaření NO za rok 2014.

RS projednala hospodaření na desátkovém fondu v roce 2014: (celkový příjem desátkového fondu v roce 2014 činil 159.560,-Kč, radou starších odsouhlasené výdaje z tohoto fondu činily 60.872,- Kč). Zbývající převis ve fondu bude převeden do následujícího účetního roku. RS rozhodla o pravidelném uvolňování prostředků z desátkového fondu každý měsíc do konce roku 2015 ve prospěch těchto osob a institucí: pí D. M.: navýšení z 1.000 -> 2.000,- Kč; pí S.: pozastavení vyplácení příspěvku 1.000Kč -> 0 Kč; pí M. Š. (matka 4 dětí) 0 -> 1.000Kč; Nadace Člověk v tísni: navýšení z 600Kč -> 1.000,- Kč. Až do ustavení výboru pro nakládání s desátkovým fondem rozhoduje o použití takto shromážděných prostředků rada starších, která přijímá návrhy na jeho využití od všech členů sboru, kteří do desátkového fondu přispívají.

Bratr farář seznámil členy RS s přehledem vybraných nájmů Centra MANA, z.s. v roce 2015. RS pro r. 2015 stanovila, že z každé pořádané akce Centra Mana, z.s (kdy Centrum MANA z.s. je producentem, nebo uzavírá s dalšími subjekty smlouvy o pronájmu nebo o uměleckém výkonu) ve Vršovickém divadle MANA odvede 1.000,- Kč Náboženské obci ve Vršovických, mimo akcí charitativních, benefičních a těch, ve kterých je pořadatelem nebo spolupořadatelem církev. Přehled o pořádaných akcích bude RS předkládán čtvrtletně.

RS rozhodla o pořízení služebního automobilu Citroen JUMPY Seduction. Nákup bude financován tříletým leasingem bez navýšení u firmy Autocentrum Dojáček, spol. s r.o.

RS odsouhlasila náklady na pořízení kovového zábradlí na vstupní schodiště hlavního vchodu do divadla Mana (přibližné náklady cca 30.000,-). RS odsouhlasila výdaje spojené s restaurováním vstupních dveří do divadelního sálu.

RS souhlasí s proplacením ročního kupónu MHD bratru faráři. RS souhlasí s pořízením nového PC do farní kanceláře a s renovací počítačové sítě v budově Husova sboru.

RS doporučuje bratra Oldřicha Nováčka k přijetí do služebního poměru kazatele v CČSH Praze-Vršovických od 1. 3. 2015.

Ze zápisu z jednání Rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění zápisu je k dispozici členům sboru ve farní kanceláři.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.